

## ΘΙΑΣΟΣ Δ. ΤΑΒΟΥΛΑΡΗ

\*Έργα πολλοῦ λόγου ἄξια ἀνεβιδάσθησαν ἐπίσης καὶ ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου Παραδείσου, διὸ συγχαίρομεν θερμῶς τὸν κ. Ταβουλάρη.

Τέσσαρες λαμπραὶ κωμῳδίαί, ἡ Ξενοδόχος καὶ οἱ Ἑρωτευμένοι τοῦ Γολδόνη, ἡ Βαβυλωνία τοῦ Βυζαντίου καὶ ὁ Ἀμφιτρύων τοῦ Μολιέρου ἐδιδάχθησαν ἐπιτυχῶς καὶ ἐνώπιον πλήθους θεατῶν.

Ἡ ἐπιτυχὴς διδασκαλία ἰδίως τοῦ Ἀμφιτρυώνος ὀφείλεται εἰς τὴν ἐγνωσμένην ἰκανότητά τοῦ κ. Σ. Ταβουλάρη ὑποκρινομένου τὸν Σωσίαν, τὸν ἀληθῆ Σωσίαν. Ἡ δὲ μετάφρασις τούτου εἶνε ἐν τῶν ἀρίστων ἔργων τοῦ λογιῶ ἐν Σύρῳ φίλου μας κ. Φραγκιά, ὅστις τῷ νῦν ἡδυνήθη ν' ἀποδώσῃ τὴν χάριν τοῦ πρωτοτύπου.

Ἀλλὰ καὶ τὰ διδαχθέντα δράματα δὲν ὑστεροῦσιν ἐν τῷ κύκλῳ τῶν ἀρίστων δραματικῶν ἔργων καὶ ἐν τῇ ἐκτελέσει.

Αἱ δύο Ὀρφαναί, ἡ Λουκρητία Βοργία, ἡ Δέσποινα τοῦ Λυών ὁ Υἱὸς τῆς Νυκτός, ἡ Δαλιδὰ καὶ ἄλλα, εἶνε ἔργα δυνάμενα νὰ ἐμπνεύσωσιν εἰς τὸν θεατὴν τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ὑποστήριξιν πρὸς τὴν ἐλληνικὴν σκηνήν, ἥς, ἀνεὺ ὑποστηρίξεως κυβερνητικῆς, ἀνεὺ μέσων ἄλλων ἢ τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ κοινῶ ἐργαζομένης, πολλάκις ἔχομεν ἀφορμὰς νὰ θαυμάσωμεν τὸ σιδηροῦν τῶν ἡθοποιῶν θάρρος καὶ χειροκροτήσωμεν τὴν ἀκατάσχετον αὐτῶν ὑπομονὴν ἐναντίον τῶν τῶσων παρεμβαλλομένων αὐτοῖς ἐμποδίων.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΤΟΥ ΛΥΩΝ εἶνε ἔργον ἄξιον νὰ ἐπαναληφθῇ πολλάκις ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου τούτου, ὅπερ ἐπιτυχῶς ἐδίδαξε διότι καὶ ἡ καλλίστη μετάφρασις αὐτοῦ ἐγένετο παρὰ τοῦ εὐπαιδευτοῦ καὶ γνωστοῦ καὶ ἐξ ἄλλων μεταφράσεων δραμάτων τοῦ Σαίξπηρ κ. Μ. Δαμιράλη.

Ἡ ΔΑΛΙΔΑ ὡσαύτως ἔργον τοῦ Φεγιέ κατὰ μετάφρασιν ἀρίστην τοῦ φίλου κ. Ἰ. Καμπούρογλου ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Ταβουλάρη ὑποκρινομένου τὸν Ἀνδρέαν Ῥοσδάιν μετὰ μεγάλης δραματικῆς τέχνης. Ἡ συγκίνησις ὑπερεξεχειλίζει, τὰ δάκρυα ἔρρεον ἄφθονα ἐν ἐκάστῃ πράξει τοῦ δράματος τούτου, ἰδίως δὲ ἐν τῇ τελευταίᾳ σκηνῇ, ὅτε ὁ Ἀνδρέας ὁ Κύκνος τῆς Δαλματίας ὥσει παράφρων διατρέχει τὰς πεδιάδας ἵνα φονεύσῃ τὴν ἀπερχομένην ἐταίραν τὴν ἀναρπάσασαν αὐτῷ τὴν καρδίαν, τὸν πλοῦτον, τὴν νεότητά· μακρόθεν διακρίνει συνοδείαν καὶ ἴσταται ἀναμένων· ἡ συνοδεία πλησιάζει ἀλλὰ φεῦ ἀντὶ τοῦ ἀναμενομένου θύματος ἀναγνωρίζει τὸν πατέρα τῆς ἀτυχοῦς μνηστῆς τοῦ ἥτις θανούσα ἔνεκα αὐτοῦ ἤδη μεταφέρεται εἰς Γερμανίαν ἐπὶ φορείου ὑπὸ τοῦ μελανειμονούντος πατρὸς τῆς ἵνα ταφῇ παρὰ τὰ ὁσῶ τῆς μητρὸς τῆς ἐνῶ ἡ μουσικὴ παιανίζει πενθίμως τὸ ἄσμα τοῦ Γολγοθᾶ.

Ἡ ΑΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΤΡΙΠΟΛΙΤΣΑΣ εἶνε ἔργον πρωτότυπον ἀναφερόμενον εἰς τὴν μεγάλην ἱστορίαν τοῦ 1821 κατὰ τὴν ἀτυχὴ τῆς ἀλώσεως τῆς Τριπολιτσᾶς ἡμέραν ἐν ἣ παρεδόθη αὕτη ὀλοκαύτωμα εἰς τὸν βωμὸν τῆς Ἐλευθερίας ἵνα ἐπ' αὐτοῦ ἀντηχήσῃ ἡ Μασσαλιώτις τοῦ Ῥήγα καὶ χιλιάδες Ἑλλήνων συντρίψωσιν ὑπὸ τὰ αἵματοδαφῇ ἐρείπια τῶν φρουρίων τῆς τὴν πέδην τῆς βαρβαρικῆς δουλείας. Ἀλλὰ θὰ ἦτο δι' ἡμᾶς ὀλιγώτερον ἄξιον λόγου, ἐν τῇ φιλολογίᾳ καὶ τῇ ἱστορίᾳ ἂν μὴ τὸ ἔργον αὐτὸ ἐγράφετο ἐξ ἐνὸς τῶν ἀπογόνων τῆς μεγάλης ἐκείνης πλειάδος, ὅστις κληρονομῆσας τὸν πατριωτισμὸν ἐκείνων ἐπέπρωτο ἀτυχῶς πρὶν ἢ προσμειδάσῃ αὐτῷ τὸ ἐνδοξὸν τῆς πατρίδος μέλλον ν' ἀποθάνῃ, νὰ σβεσθῇ διὰ παντὸς ἡ σφριγηλὴ αὐτοῦ νεότης, ὁ ἐνθουσιῶν ποιητὴς καὶ γόνος τῶν Μαυρομιχαλαίων, ὁ ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗΣ.

ΜΙΧΑΗΛ ΣΤΡΟΓΚΩΦ. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἔργον οὐ ἡ διασκευὴ τῆς σκηνῆς καὶ ἡ πλήρης ἐπιτυχία ὀφείλεται εἰς τὸν ζῆλον τῶν ἀδελφῶν κ. Ταβουλάρη διδαχθὲν ἐξάκις ἐν μέσῳ πλή-

θους θεατῶν ἀφῆκε πολλὰς καὶ καλὰς ἐντυπώσεις οἷας ἄλλοτε οἱ Πειραταί· ἐπίσης δὲ ἐδιδάχθη ἐπιτυχῶς καὶ τὸ Μῖσος ἔργον τοῦ Σαρδοῦ κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Δημητριάδου.

## ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

Δημοσιεύομεν ἔτι καὶ τινὰς παραλειφθείσας σημειώσεις ἔνεκα ἐλλείψεως χώρου διὰ τινὰ ἰδιωτικὰ ἐκπαιδευτήρια. Τὸ τοῦ κ. Παναγῆ Ῥαζῆ ἐνώπιον ἐκλεκτῆς ὁμηγύρεως ἐν ἣ ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Βουλπιώτης, ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν καὶ πλεῖστοι καθηγηταὶ καὶ λόγιοι ἤρξατο τῶν ἐξετάσεων διὰ καταλλήλου προσευχῆς ἐκτελεσθείσης ὑπὸ τῶν μαθητῶν, ἀπαγγείλαντος εἴτα τοῦ κ. Ραζῆ κατάλληλον τῇ ἐορτῇ λόγον, ἄξιον ἀναγνώσεως.

Ὁ κ. Ῥαζῆς ὅστις πρὸ εἰκοσιπενταετίας διευθύνει εὐδοκίμως τὸ ἰδιωτικὸν ἐκπαιδευτήριον οὐκ ὀλίγους καρποὺς παρέδωκε τῶν κόπων τοῦ εἰς τὴν κοινωνίαν διὰ τῆς καλῆς διδασκαλίας ἣν ἐξακολουθεῖ πάντοτε, ἐξετάσας καὶ ἐφέτος τοὺς μαθητὰς διὰ κλήρων οἵτινες ἀπήντησαν εὐστόχως πρὸς χάραν τῶν γονέων καὶ τῶν πολλῶν κόπων τοῦ κ. Ῥαζῆ.

Τελευτῶντες ποιοῦμεν μνηεῖαν καὶ διὰ τὸ ἐκπαιδευτήριον τοῦ γνωστοῦ κ. Δερίου ὡς καὶ διὰ τὸ τοῦ κ. Α. Τριανταφύλλου οὔτινος ὡς γνωστοῦ καὶ αἱ ἐφημερίδες ὁμοφώνως παραδέξαντο τὴν ἰκανότητά καὶ τὴν μέθοδον.

Εἴχομεν γράψῃ τ' ἀνωτέρω, ὅτε ἐλάβομεν ἐν ἰδίῳ τεύχει τὸν κανονισμὸν ὡς καὶ τὸ πλουσιώτατον πρόγραμμα τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1883 — 84 τοῦ ἀρίστου ἐν Γαλαζίῳ « Ἑλληνικοῦ Ἐκπαιδευτηρίου », ὅπερ λίαν εὐδοκίμως ἐπὶ εἰκοσιπενταετίαν ἐργαζόμενον ὑπὸ τὴν ἀρίστην διεύθυνσιν τοῦ ἱκανωτάτου κ. Ἀναστασίου Ν. Βενιέρη, ἀριθμεῖ μέχρι τοῦ νῦν κατὰ τὴν ἐκδοθεῖσαν τὸ παρελθὸν ἔτος ἐπὶ τῇ εἰκοσιπενταετηρίδι αὐτοῦ ἔκθεσιν, ἐν συνόλῳ 4,358 μαθητὰς διαφόρων ἐθνικότητων, ἀποδοθέντας παρ' αὐτοῦ τῇ κοινωνίᾳ πολίτας χρηστοὺς καὶ εὐπαιδέτους. Ἀπονέμομεν πολλοὺς ἐπαίνους τῷ ἀξιοτίμῳ κ. Ἀναστασίῳ Ν. Βενιέρῃ ἐπὶ τῇ περιδoléπτῳ περιωπῇ εἰς ἣν ἀνεβίβασε διὰ τοῦ ζήλου καὶ τῆς φιλοπονίας τὸ λαμπρὸν τοῦ ἐκπαιδευτηρίου, ἐπὶ τῇ κτήσει τοῦ ὁποῦ οὗ ὁ ἐλληνισμὸς ἰδίᾳ δὲ ἡ ἐλληνικὴ κοινότης τοῦ Γαλαζίου δικαίως σεμνύνεται.

## ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ εἰς τὴν καθωμιλημένην παραφρασθεῖσαι ὑπὸ Ἰω. Καρακατσάνη, φοιτητοῦ τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς. Τεῦχος Α'. Αἶας ὁ Μαστιγοφορος. Οὕτως ὁ νεαρὸς κ. Καρακατσάνης ἤρξατο τοῦ ἔργου, οὗ ἀξιεπαίνως ἐπελήφθη, τῆς εἰς τὴν καθωμιλημένην τουτέστι παραφράσεως τραγωδιῶν τοῦ Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου. Ἡ πρόθεσις αὐτοῦ, ἵνα γνωρίσῃ τὸ καθ' αὐτὸν τοῖς πολλοῖς τὰ ἀθάνατα δραματικὰ ἔργα τῶν προγόνων ἡμῶν, εἶνε εὐγενής, ἀνωτέρα δ' ἐπαίνου ἢ φιλοπονία του.

Σχετικῶς ὅμως πρὸς τὴν γλῶσσαν, ἣ χρῆται, ὀφείλομεν νὰ τῷ παρατηρήσωμεν, ὅτι ἐν ταῖς ἐφεξῆς παραφράσεσι δεόν νὰ ἐπιστήσῃ μείζονα ἐπιμέλειαν. Γράφων ὅτι παραφράζει εἰς τὴν καθωμιλημένην, ἐννοεῖ βεβαίως τὴν ἄλλως λεγομένην καθαρεύουσαν, τὴν ἐν χρήσει τουτέστιν ὑπὸ τῶν σήμερον δημοσιογραφούντων, οὐχὶ δὲ τὴν ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει δημώδη, μνημονευομένην μόνον εἰσέτι μεταξὺ τῶν ἀναλφάβητων. Ἀλλὰ λέξεις τινές, παρενιρόμεναι ὑπὸ τοῦ παραφραστοῦ, εἰσὶν

ἐξωστρακισμένοι τῶν ὁρίων τοῦ κράτους τῆς καθαρειούσης, ὡς ἐπὶ παραδείγματι τὸ μολονότι ἀντὶ τοῦ καίπερ ἡ καίτοι. Εὐελπιστοῦμεν ὅμως ὅτι τὰ ὀλίγα εὐτυχῶς ἡμαρτημένα τὴν φράσιν ἢ καὶ τὸ ὕφος θέλουσιν ἐν τῷ μέλλοντι διορθωθῇ, αἱ δὲ κατόπιν ἐκδοθήσονται παραφράσεις ἔσονται μᾶλλον ἐπιμελημέναι τὴν γλῶσσαν.

ΑΒΒΕ VUYRENC, ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΣ διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ἀνδρέου Κορομηλά, 1883. Πέντε συμπαθεῖς δεσποινίδες, μαθήτριαί τοῦ ἀξιολόγου παρθενγωγείου τῆς κ. Χίλλ, αἱ κ. κ. Ἀννα Καραλιβάνου, Μαρία Βουσκουδάκη, Φανή Κοκκίδου, Ζωὴ Σέκερη καὶ Εὐαγγελία Παπαμανώλη, ἐπωφελῶς καὶ φιλανθρωπῶς ἀναλίσκουσαι τὰς ὥρας τῆς σχολῆς αὐτῶν, μετεγλύπτισαν καὶ ἐξέδωκαν τὸ σεμνόν, ὡς παρθένος, καὶ διδακτικόν ἅμα τοῦτο διήγημα πρὸς ὄφελος τῶν πτωχῶν. Συγχαίρομεν ταῖς ἀγαθαῖς δεσποινίδας ἐπὶ τῇ ἀξιομιμητῇ διαγωγῇ των, ὡς καὶ τῇ κ. Χίλλ, ἣ τινι καθηκόντως ἀφιεροῦται ἢ μετάφρασις, καθορώσῃ ἐν τῇ εὐγενεῖ ταύτῃ πράξει τῶν μαθητριῶν τῆς καρποφοροῦντα τὰ μητρικὰ διδάγματα, δι' ὧν ἀδιαλείπτως σιτίζει τὰς τρυφεράς ψυχὰς, ὧν τὴν ἀνάπτυξιν καὶ διάπλασιν τῇ ἐμπιστεύεται ἐπαξίως ἡ κοινωνία.

ΗΛΙΑ Ι. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ, Ο ΨΗΦΟΦΟΡΟΣ, κωμῶδι ἑμμετρος εἰς πρᾶξιν μίαν καὶ μετασκευὰς δύο, γραφεῖσα χάριν τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου ὁ «Ἀσμοδαῖος» Γ. Σταυριανοῦ, 1883. — Ἡ κωμῶδι αὕτη, εὐόωτος ἀπαρχὴ τῶν φιλολογικῶν ἐνασχολήσεων τοῦ κ. Λαμπροπούλου, δὲν ἀμοιρεῖ ποῖας τινας κωμικῆς ἐμπνεύσεως, ὑπὸ σκενταῖ δ' ὅτι ὁ γράψας δύναται νὰ παραγάγῃ ἐν τῷ μέλλοντι ἔργα ἀξία λόγου, ἂν διὰ μελέτης καλλιέργησιν καὶ ἀναπτύξῃ τὸ ἐν αὐτῷ τάλαντον. Σκηναὶ τινες ἰδίως τῆς κωμωδίας ταύτης εἶνε νόστιμοι, ἀκριβεῖς σχεδὸν ἀντιγραφαὶ τοῦ πραγματικοῦ βίου.

ΔΟΚΙΜΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ὑπὸ Ε. Ι. Πονηροπούλου, καθηγητοῦ τῆς Βοτανικῆς κ.τ.λ. τύποις Κ. Ἀντωνιάδου, τιμᾶται δραχ. 10.

Τὸ ἀνωτέρω ἔργον ὅπερ ὀφείλεται εἰς τὴν φιλοπονίαν καὶ τὸν ζῆλον τοῦ κ. Ε. Πονηροπούλου εἶνε ἐθνωφελέστατον καὶ σπουδαιότατον παντὸς περὶ τὰ γεωργικὰ καταγινόμενου ἐγκόλπιον. Ἐν ἔθνει, οἷον τὸ ἡμέτερον, ἐν ᾧ ἡ γεωργικὴ ἐπιστήμη ὑστερεῖ ἔνεκεν ἐλλείψεως γεωργικῶν σχολῶν καὶ καταλλήλων συγγραμμάτων, σπουδαιότατην ἀληθῶς ἐκδούλευσιν προσφέρει τῇ πατρίδι αὐτοῦ ὁ συγγραφεὺς τοιαῦτα ἔργα. Ὁ κ. Πονηροπούλος μὴ φεισθεὶς κόπων οὐδ' αὐτῶν τῶν ὥρων τῆς ἀνέσεώς του, ἐξεδόνησεν ἔργον ἐφάμιλλον τῶν ἄλλων πεπολιτισμένων κρατῶν.

Ἡ ὅλη συγγραφή συνισταμένη ἐκ δύο καὶ τριάκοντα τυπογραφικῶν φύλλων, μετὰ 121 ὥραιων καὶ ἀναγκασιότατων εἰκόνων, διαίρεται εἰς δύο μέρη ὧν τὸ μὲν πρῶτον περιλαμβάνει τὴν κυρίως γεωργίαν καὶ τὴν λίαν δύσκολον ὀνοματολογίαν τῶν γεωργικῶν ἐργαλείων, τὸ δὲ δεύτερον τὴν δένδροκομίαν, ἥτις, ὡς γνωστόν, ἀποτελεῖ ἴδιον κλάδον τῆς γεωργίας.

Τὴν δὲ δαπάνην τοῦ ἔργου ἀναλαβόντες πάνυ φιλοτίμως οἱ γνωστοὶ παρ' ἡμῖν ἐκδόται ἀδελφοὶ Ἀντωνιάδαι ἐξετύπωσαν αὐτὸ δι' ἀρίστης φιλοκαλίας, ἣν ἀναγνωρίζομεν εἰς τὰ πλεῖστα παρ' αὐτῶν ἐκδοθέντα συγγράμματα.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΡ' ΗΜΙΝ ΜΕΣΗΣ Η ΓΥΜΝΑΣΙΑΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ, λόγος ἀπαγγελλθεὶς ἐν τῷ ἐν Γαλαζίῳ «Ἑλληνικῷ Ἐκπαιδευτηρίῳ» Α. Βενιέρῃ ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἐνιαυσίων ἐξετάσεων τοῦ ΚΣΤ' σχολικοῦ ἔτους ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῶν ἀνωτέρων γυμνασιακῶν τάξεων Νικολάου Δοσίου διδάκτορος τῆς φιλοσοφίας. Ἐν Γαλαζίῳ, ἐκ τοῦ νέου τυπογραφείου «Δακί», 1883. Ἐν τῷ εὐφραδεῖ τούτῳ λόγῳ, ἐκδοθέντι ἐν ἰδίῳ φυλλαδίῳ εἰς σχῆμα 16", ὁ ζηλωτὴς τοῦ καλλίστου καὶ ἀρχαιοτάτου ἐν Γαλαζίῳ ἐκπαιδευτηρίου καθηγητῆς, μετὰ κήδους ἀκραιφνοῦς πρὸς τὴν ἐκπαιδευμένην ἐλληνίδα νεότητα ἐξετάζων ἐμδριθῶς ἀνευρίσκει καὶ καταδεικνύει τὰς αἰτίας, ὧν ἕνεκα προσκόπτει ἡ μέση παρ' ἡμῖν ἐκπαιδευσις, ἥτις ὁμολογουμένως δεῖται μεταρρυθμίσεων ριζικῶν, ὅπως παύσῃ προικίζουσα ἐτησίως τὴν κοινωνίαν διὰ σωρείας ἡμιμαθῶν, χειρόνων πράγματι καὶ τῶν ἀναλφάβητων. Συνιστῶμεν τὸν λόγον εἰς τὴν μελέτην παντὸς καὶ ἐπὶ μᾶλλον συνιστῶμεν τὰς δι' αὐτοῦ προτεινομένας μεταρρυθμίσεις τοῖς δυναμένοις νὰ συντελέσωσιν ὅπως δῆποτε ὑπὲρ τῆς διαρρυθμίσεως τῆς γυμνασιακῆς ἐκπαιδεύσεως, ἥτις ἀποτελεῖ τὸν στύλον ἐφ' οὗ ἐδράζεται τὸ ἀέτωμα τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ οἰκοδομήματος, ὑποτιθεμένου πάντοτε ὅτι τὸ δημοτικὸν σχολεῖον εἶνε ὁ στυλοβάτης.

## Η ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΤΗΣ SAINT-LUENTIN

Ἡ 8 προσεχούς Ὀκτωβρίου διὰ τὴν πόλιν ταύτην τῆς Γαλλίας εἶνε ἐπέτειος ἐνδόξου καὶ ἀθανάτου ἡμέρας ἰδούσης τὰ τακτικά τῶν Γερμανῶν στρατεύματα ἐξοκέλλοντα πρὸ τῶν περιφραγμάτων αὐτῆς, τὰ ὅποια ὑπερησπίζοντο ὑπὸ ἀπλῶν μὲν πολιτῶν καὶ κακῶς ὀπλισμένων, ἀλλὰ διοικουμένων ὑπὸ τοῦ ἡρωικοῦ νομάρχου τῆς Ἀίονης Κ. Anatole de la Forge.

Εἰς ἀπαθανάτισιν τῆς μεγάλης ταύτης σελίδος τῆς γαλλικῆς ἱστορίας ἡ Saint-Luentin ἀνίδρυσε, μετὰ μεγάλης πολιτικῆς καὶ στρατιωτικῆς πομπῆς, μνημεῖον περιφανές. Τὸ μνημεῖον τοῦτο, ἔργον τοῦ ἀνδριαντοποιοῦ Barrias, συνίσταται εἰς σύμπλεγμα τι καὶ παριστᾷ τὴν πόλιν Saint-Luentin ὑπὸ τὴν μορφήν γυναικός, ὑπερηφάνως ἐστρατοπεδευμένην, ἐρειδομένην ἐπὶ περιάκτου (ροδάνης), ἐμβλήματος τῆς ἐγχωρίου βιομηχανίας, καὶ κρατοῦσαν διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς χεὶρός ἡλεκτήν, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς τραυματίαν, ἔχοντα κρεμασμένον τὸ ὅπλον του. Ὁπισθεν αὐτοῦ πρὸς τὸ κάτω μέρος ὑπάρχει παιδίον, ὅπερ λαμβάνει τὸ ὅπλον τοῦτο, ἵνα τὸ δώσῃ εἰς τὴν πόλιν.

Τὸ ὑπόβαθρον φέρει δύο ἀνάγλυφα καὶ τέσσαρας κυκλοτερεῖς εἰκόνας· τούτων δὲ μία παριστᾷ τὸν ἀρχηγόν καὶ τὴν ψυχὴν τῆς ὑπερασπίσεως Κ. Anatole de la Forge.

I. X. B.

## ΤΥΦΛΟΣ

Πλανῶμαι εἰς τὸ ἔρεβος ἀνευ τινὸς ἐλπίδος·

Οὐδ' ἄστρον ἐν δεικνύουσιν ἐμοὶ οἱ οὐρανοί.

Τὸ ὄμμα μου ἡμαύρωσεν ἡ λύσσα καταγίδος

Καὶ οὐδαμῶθεν φαίνεται λαμπὰς τις φωτεινὴ.

Ποῦ φέρομαι; εἰμὶ τυφλός, τὸ φῶς μοι ἀπεσδέσθη!

Ἐμπρὸς μου σκότος, ἔρεβος καὶ αἰώνια νύξ·

Ὁ κόσμος ἅπας δι' ἐμὲ τελείως ἀπαλώσθη

Κ' εἰς πᾶν μου βῆμα χέεται εἰς τὴν καρδίαν φρίξ·

Ἄλλ' ἤμην ἄλλοτ' εὐτυχής, εἶχον κ' ἐγὼ τὸ φῶς μου.

Τί ἔπαισα καὶ συμφορὰ ἐπῆλθέ μοι δεινὴ,

Καὶ τώρα ζῶν εἰμὶ νεκρὸς ἐν μέσῳ ζώντος κόσμου;

Δὲν θὰ ἐκλάμψῃ δι' ἐμὲ ἀκτὶς που φωτεινὴ;

Ὡ! δεῖξατέ μοι τὴν ὁδὸν νὰ εὕρω τοῦ νεκρῶνος.

Δὲν εἶνε τις, φεῦ, δι' ἐμὲ ἀπλοῦς χειραγωγός;

Εἰμὶ τυφλός· τὸν τάφον μου δὲν τὸν εὕρισκω μόνος.

Ἄς ἔλθῃ κἂν ὁ θάνατος νὰ γείνῃ δηγός.

Ὡ! ἔλεος εἰς δυστυχίᾳ, τὸν τάφον του ζητοῦντα,

Ἀφοῦ καὶ Γῆ καὶ Οὐρανοὶ τῷ εἶνε σκοτεινοί,

Ἀφοῦ εἰσὶ πολλὰ δεινὰ αὐτῷ παρομαρτοῦντα

Ἀφότου νύξ τὸ ὄμμα του ἐμφράσσει στεγανή.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ι. ΣΑΛΒΑΤΩΡ

## ΤΟΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ

Παρακαλοῦνται διὰ τελευταίαν φοράν ὅσοι τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν καὶ πρακτόρων τοῦ «Ἀττικῶν Μουσείου» δὲν ἀπέτισαν ἐτι τὴν συνδρομήν των, ὅπως, ἀναλογιζόμενοι τὰς δυσχερείας ἐφ' ὧν προσκόπτει ὡς ἐκ τῆς φύσεώς του τὸ ἔργον ἡμῶν ἐν Ἑλλάδι, σπεύσωσι νὰ ἐκπληρώσωσι τὰς ληξιπροθέσμους πρὸ πολλοῦ ὑποχρεώσεις των, ἄλλως ἀπὸ τοῦ προσεχούς φύλλου θὰ παύσωμεν τὴν ἀποστολὴν τούτου.

— Τὸ Α' τεῦχος ἀνετυπώθη· οἱ μὴ λαβόντες τοῦτο δέον νὰ μᾶς τὸ ἀναγγείλωσιν, ἵνα τοῖς ἀποσταλῇ· ὡσαύτως δὲ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ συνδρομηταὶ ὡς καὶ ἄλλοι, δέον νὰ κάμωσιν ἡμῖν γνωστὸν εἴ τις ἄλλος ἀριθμὸς ἐλλείπει πρὸς ἀποστολὴν.

Τὸ «Ἀττικὸν Μουσεῖον» πωλεῖται πρὸς λεπτὰ 40 ἕκαστον τεῦχος ἐπὶ κοινοῦ χάρτι ἐν ταῖς βιβλιοπωλείαις τῶν κ. κ. Νάκη, Ξενάκη, Κατσουροπούλου, Ἀντωνιάδου καὶ Κοραῆ, πρὸς δὲ καὶ εἰς τὸ Πρακτορεῖον τῶν ἐφημερίδων παρὰ τοὺς ἀγίους Θεοδώρους.